

KOMUNIKAT RADIOWY Z DNIA 3 MARCA 1943 r.

/ P o p o ł u d n i o w y /.

I.

Dotyczące Polski.

UWAGA: Nieomal wszystkie audycje sowieckie przytaczały in extenso tekst deklaracji Rządu Polskiego oraz znaną odpowiedź TASSA. Stwierdzono to np. w audycjach Moskwy: po polsku: 15,30,19,15,23,15,1,00; po rosyjsku: 13,00,19,00; po niemiecku: 13,15,18,45; po francusku: 19,45; po włosku: 20,30; w audycjach Kujbyszewa: po polsku: 19,30,20,15,20,45,21,15,22,45,23,15; w audycjach Radjańskiej Ukrainy: po ukraińsku: 19,05,22,30. Komentarzy nie było.

RADIOSTACJA IM. TADEUSZA KOŚCIUSZKI, po polsku, 2. III. godz. 19,55. / odb. zły /
W całym kraju zauważyć się daje silne zaniepokojenie z powodu oświadczenia TASSA, którego tekst podaliśmy dziś po południu. Choć społeczeństwo rozumie, że Rządowi, znajdującemu się zdala od kraju, trudno jest powziąć dalekosiężne decyzje, społeczeństwo nasze zdaje sobie sprawę z tego, że dziś więcej niż kiedykolwiek potrzebna jest nam pomoc naszych sojuszników, a zwłaszcza naszego wielkiego sąsiada wschodniego. Dlatego... / silne głośzenie / ... nie chcemy nawrotu do polityki Składkowskich i Becków, którzy zamiast bronić kraju przed Niemcami, bratali się z nimi i starali się im przypodobać wprowadzaniem... / silne głośzenie /. Zaborczość w stosunku do narodów ościennych prowadziła zawsze do katastrof i wielkich trudności politycznych. Dlatego też powinniśmy postawą naszą wpłynąć na nasz Rząd w Londynie, ażeby zmienił nastawienie i zarzucił tę politykę krótkowzroczności... / głośzenie /, i żeby nastawił się w kierunku, reprezentowanym przez zdecydowaną wolę naszego społeczeństwa w kraju.

RADIO CHRZEŚCIANSKIE, po polsku, 2. III., godz. 20,40 - nie nadawało.

MOSKWA, po polsku, 2. III., godz. 23,15.

Weidler, satrapa Łódzki wypowie - dział się na temat totalnej mobilizacji w Litzmannsbaedter Zeitung, przy czym, zdaniem jego, trzeba się w Generalnym Gubernatorstwie energicznie zabrać do rzeczy, ponieważ Niemcy "otoczeni są ludnością obcą niemieckości". Pan Weidler ma rację. Niemcy doprawdy otoczeni są obcymi, choć propaganda niemiecka tych "obcych" raz uważa za przyjaciół Niemców / jeżeli np. Niemcy chcą skonstruować jedność Europy przeciw bolszewizmowi /, innym znów razem są wrogami Niemców / jeżeli właśnie potrzeba jakiegoś pretekstu do nowych okrucieństw /. Ale Polacy nie przestraszą się, a pójdą drogą, którą idą ich waleczni i bohaterscy partyzanci; wtenczas dowiodą p. Weidlerowi ostatecznie, jak bardzo są "obcy".

KUJBYSZEW, po polsku, 2. III. godz. 23,15

"Nove Československo" zamieszcza artykuł Benesza, w którym autor daje wyraz przekonaniu, że głoszona przez Sowiety idea jedności słowiańskiej nie jest bynajmniej powtórzeniem starego reakcyjnego panslawizmu carskiego. Benesz jest gorącym zwolennikiem solidarnej współpracy wszystkich Słowian, czego dowodem i przykładem jest udział wojsk czeskich na froncie sowieckim. Wypadki, w których narody słowiańskie przybierały postawę antysowiecką, kończyły się zawsze katastrofą; tak było z Polską i tak z Jugosławią. Gdyby Polska trzymała się była linii politycznej, po jakiej kroczyły Sowiety i Czechosłowacja przed rokiem 1939, zapewne do wojny obecnej wogóleby nie doszło.

WARSZAWA, po niemiecku, 2. III. godz. 19,40.

Niemcy Generalnego Gubernatorstwa zdać sobie muszą sprawę z ciężkich obowiązków, jakie spoczywają na ich barkach; dotychczasowe wysiłki kierowały się do włączenia gospodarczego Generalnego Gubernatorstwa do Rzeszy, podczas, gdy obecnie chodzi o włączenie tego terenu do wysiłku antybolszewickiego Niemiec. Administracja niemiecka Generalnego Gubernatorstwa koncentruje swe prace w tym kierunku i wszyscy Niemcy zobowiązani są pomagać administracji według możliwości.

Rozpoczęto wczoraj na terenie Generalnego Gubernatorstwa powszechny spis ludności, od którego wyników zależeć będzie wiele w zakresie wyżywienia i wy-

sikku gospodarczego kraju.

BERLIN, po niemiecku, 2. III., godz. 17,30 i 19,00. /NPD i DNB/.

Z Berna donoszą, że w kołach politycznych Londynu mówi się o nowym wyjeździe Premiera Sikorskiego do Moskwy, celem omówienia różnicy poglądów między rządami. Za pośrednictwem Ambadora polskiego w Moskwie Sikorski wystosował do Stalina osobiste pismo, w którym stwierdza, że gotów jest wszcząć rozmowy, zmierzające do pogodzenia poglądów polskich z sowieckimi.

Retransmisja Routersa z Londynu: Komisja Polityczna Rządu Polskiego /?/ odbyła we wtorek posiedzenie, na którym omawiano sprawę granic polsko-sowieckich z punktu widzenia sprawozdań Ambadora Polskiego w ZSSR, Romera, oraz opublikowanej wczoraj deklaracji TASSA. Prawdopodobnie sprawa ta zostanie przedłożona pełnemu posiedzeniu Rządu Polskiego jeszcze we wtorek lub w czwartek. Sprawozdawca dyplomatyczny Routersa dodaje, że przyjaciele obu państw żałować muszą, iż w łonie narodów sprzymierzonych powstały dyskusje właśnie w chwili, kiedy wojna dochodzi do punktu zwrotnego. Jest to tym smutniejsze, że cała ta sprawa wyzyskana będzie przez propagandę osi, która spróbuje osiągnąć niezgodę wśród narodów zjednoczonych. Rząd brytyjski uważa, że publiczne dyskusowanie spraw granicznych jest nie na miejscu w obecnej chwili. Trudności zagadnienia granic polsko-rosyjskich widoczne były oddawna.

Na konferencji prasowej w Berlinie Braun von Stumm omawiał sprawę wizyty ministra spraw zagranicznych Ribbentropa w Rzymie, demontując katogorycznie pogłoski o jakimkolwiek związku tej wizyty z obecnością arcybiskupa Spelmana. Omawiano również deklarację TASSA, polemizującą w ostrych słowach z ostatnim oświadczeniem polskiego Rządu emigracyjnego w Londynie. TASS zwraca się w swojej deklaracji przeciw roszczeniom polskim do ziem białoruskich i ukraińskich, chociaż właściwie, z uwagi na skomplikowane stosunki ludnościowe, trudno jest stwierdzić, gdzie leży granica terenów kolonizacyjnych poszczególnych narodów. Zakończenie deklaracji sowieckiej, mówiące o więzach przyjaźni narodu polskiego z ZSSR jest wyraźnym znakiem, że Sowiety chciałyby, powołując się na swe kuzynostwo z drugiej linii, zrobić z Polski republikę sowiecką. Jeżeli chodzi o echo tej deklaracji w krajach anglosaskich, to dotychczasowe głosy wypowiadają się w tym sensie, że uważają moment za nie nadający się do szukania rozwiązań tej kwestii. Zjadliwie dodał Braun von Stumm, że Anglicy i Amerykanie woliliby przeczekać aż Rosjanie będą się mogli powołać na fait accompli, gdyż wtenczas narody anglosaskie mogłyby skapitulować, wyrażając swój wielki żal, - podczas gdy poruszając tę sprawę w chwili obecnej, mogą sobie łatwo poparzyć palce. Przyciszając głosy prasy brytyjskiej oraz znane oświadczenie Morrisona, Braun von Stumm stwierdził, że Anglia, jak zwykle, nie ma ochoty popierać żądań mniejszych narodów europejskich, nawet, jeżeli chodzi o taką fikcję, jak państwo polskie.

Ze Stockholmu donoszą: Aftontidningen stwierdza, że różnice zdań między Polską a Sowiecami osiągnęły tak pokaźne rozmiary, że Anglia zmuszona będzie do wyraźnego wypowiedzenia się w tej sprawie. Zdaniem kół angielskich, Rząd Polski zachował się nienadźrze i utrudnił rozwiązanie zagadnienia swymi nierównoważonymi wypowiedzeniami. Stworzyło to po stronie sowieckiej atmosferę nieufności, w której Sowiety nastawiły się wobec Rządu Sikorskiego jeszcze krytyczniej niż w swoim czasie wobec rządu Becka. Żądania sowieckie - tak stwierdzono w Londynie - nie oznaczają bynajmniej, iż Rosja pragnie polityki ekspansji; chce ona prosto granic strategicznie pewnych. Oświadczenia ambasady sowieckiej w Waszyngtonie, że armia czerwona nie ma zamiaru zdobywać ziem obcych, znajdują w Londynie pełne zaufanie. Uważa się jednakowoż, że Ukraina i Białoruś są obszarami dla Sowieców nie obcymi, a nawet zalicza się obecnie kraje bałtyckie do Związku Sowieckiego.

Z Berna donoszą: Korespondent londyński gazety "Tat" pisze o zatargu polsko-sowieckim m. in.: w nieurzędowych kołach politycznych Londynu rośnie zainteresowanie dla linii Gurzona, jako kompromisowego rozwiązania zatargu. Chwilowo zanierosowania tego nie podzielają ani Polacy, ani Związek Sowiecki.

PARYŻ, po francusku, 2. III., godz. 19,00.

Anglia zdradza coraz większą uległość w stosunku do Sowieców, Rosjanie nie proszą już o stworzenie drugiego frontu: prosto go żądają. Równie zdecydowano są żądania sowieckie, stojące w konflikcie z żywotnymi interesami sojuszników Anglii. Opinia publiczna zdaje sobie w Anglii z tego sprawę, że Anglia znajduje się na rozdrożu, Zobowiązania Anglii wobec Polski są jedynie kwestią honoru; interesy żywotne wymagają natomiast ostrożnego obchodzenia się z Rosją.

RZYM, po francusku, 2. III., godz. 23,45.

Rosja żąda granic "strategicznych". Zatarg polsko-sowiecki dowodzi, że

* sw. solidarność sojuszników jest zupełną fikcją.

II.

Z najważniejszych spraw światowych.

BRATYSŁAWA, po ukraińsku, 2. III. godz. 23, 00.

Bolszewicy twierdzą i trąbią to na cały świat, że bronią cywilizacji. My wiemy najlepiej, jak oni cywilizacji bronili w naszym kraju. Niszczyli biblioteki, rabowali muzea, palili klasztory i kościoły, a wśród książek ukraińskich tolerowali tylko te, które zawierały cytaty z Lenina i Marksa. Równie dobrze wiedzą Hiszpanie, co bolszewicy nazywają cywilizacją. Szkoda, że nie wierzy nam Ameryka i Anglia - Europa musi bronić sama swej cywilizacji przed bolszewizmem.

Calinikos, biskup Salonik, stwierdził, mówiąc o Sowieciech, że teoretyczny komunizm jest byś może piękną nauką, lecz w praktyce okazał się ruchem potwornym, ponieważ oddał władzę nad niezmiernymi obszarami Rosji małej grupie ludzi, przeważnie Żydom. Grupa ta zalała terrorem kraj, a teraz zamierza objąć nim cały świat, nie wahając się rzucać miliony Rosjan na pewną śmierć, byle by osiągnąć swe ambitne cele.

BERLIN, po niemiecku, 2. III. godz. 23, 15.

Prasa poranna Berlina omawia szeroko terrorystyczny atak brytyjskiego lotnictwa na Berlin. Podkreśla się cyniczną uwagę "Now York Timesa", że Niemcy nie wytrzymają duchowo i nerwowo tego rodzaju ataku i że naloty w końcu zmuszą naród niemiecki do kapitulacji. Prasa berlińska podając szczegóły nalotu oraz reportaże z poszczególnych dzielnic miasta, stwierdza jednogłośnie, że naloty te wzmocnią tylko solidarność kraju, wzbudzając głębokie pragnienie odwetu.

III.

O g ó l n e.

BERLIN, po niemiecku, 2. III., godz. 17, 5.

Korespondent londyński szwajcarskiej gazety "Tat" omawia plany powojenne Sowieców oraz zamierzoną rekonstrukcję krajów europejskich. Korespondent powołuje się na ostatni numer gazety londyńskiej "Economist". Gazeta ta domaga się od Anglii i Stanów Zjednoczonych zapewnienia, że nie będą one prowadziły na kontynencie europejskim polityki typu Darlana.

IV.

Z ostatniej chwili.

a/ Dotyczące Polski.

NBC /New York/, po angielsku, 3. III. godz. 14, 05.

/Korespondencja radiowa Roberta Magidowa z Moskwy/.

Sprawa Ukrainy jest obecnie bardzo aktualna. Armia czerwona oswobodziła była stolicę Ukrainy Charków i posuwa się w kierunku Kijowa. Ukraińiec Timoszenko osiągnął właśnie zwycięstwo na północo-zachodzie. Gazety pełne są nazwisk ukraińskich. Można by wymienić Generała Jeremiejenko i gen. Malinowskiego. Ta właśnie chwilę wybrał Rząd Polski dla ponowienia swych pretensji dotyczących zachodnich okręgów Ukrainy, zaś sfery kierownicze Sowieców podkreśliły, że Ukraina musi pozostać nienaruszona, jako jedna z republik ZSRR. To samo dotyczy Białorusi.

Spędziłem dzisiejsze rano na rozmowach z pewną liczbą Ukraińców w Moskwie. Oto ich punkt widzenia: Trzeba po pierwsze podkreślić, że mówią oni o tej sprawie z dużym rozgoryczeniem i bardzo stanowczo. Podkreślają, że Ukraina jest większym krajem niż Polska. Przed wojną ciężki przemysł samej tylko wschodniej Ukrainy był większy niż przemysł pół tuzina Polsk. Charków był znacznie ważniejszym ośrodkiem przemysłowym, niż jakiekolwiek miasto polskie, nie wykluczając Warszawy. Jak mogą Polacy myśleć o samowolnym włączeniu do Polski części naszego kraju, - mówią Ukraińcy, - skoro uczyniliśmy już więcej dla wyswobodzenia Polski niż sami Polacy.

The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the paper. The text is scattered across the page and does not form any recognizable words or sentences.

DODATEK DO KOMUNIKATU RADIOWEGO z 3 MARCA 1943 r.

Retransmisja przez rozłośnię w Pradze uroczystości, związanych z ogłoszeniem totalnej mobilizacji w Czechach.

Uroczystości odbyły się z udziałem Hachy, Franka i rządu Protektoratu. Przybywających dygnitarzy, łącznie z Hachą, zebrani witali pozdrowieniem hitlerowskim.

Pierwszy przemawiał Moravec, który odczytał proklamację Hachy. Proklamacja podkreśla, m.in. "wiemy jakie są nasze obowiązki wobec Rzeszy i nas samych. Tak, jak rozstaliśmy się raz na zawsze z Anglią i jej sojusznikami, tak związaliśmy się bez zastrzeżeń i z szczerą lojalnością z wielką Rzeszą Niemiecką." - Proklamacja wzywa wszystkich Czechów do jaknajwiększego wysiłku na rzecz wojny i kończy się zwrotem: "Niech żyje nasz wódz Adolf Hitler! Niech żyje Rzesza i nasza ojczyzna!" Drugi z kolei przemawiał Frank, który główną część swojej mowy poświęcił odczytaniu listu Benesza, który jakoby został przejęty przez Gestapo. List miał być skierowany do jednego z przyjaciół Benesza, przebywającego w Czechach, a datowany w Londynie 10.X. 1942.

Oto treść listu: "Dzięki audycjom z Londynu jesteście dostatecznie poinformowani do do naszej sytuacji w polityce międzynarodowej. Od roku zeszłego pracowaliśmy nad odwołaniem paktu monachijskiego. Było to trudniejsze niż można było początkowo sądzić. Polacy nie dali jak dotąd żadnej saty facji za Monachium. Są też za to bardzo krytykowi. Manewrują, tak by zmusić nas do skonfederowania się z nimi. Niezależnie od tego Rosja niedawno oświadczyła, że nie zgadza się by te sprawy były rozstrzygane przed końcem wojny."

Frank wtrącił uwagę: "Widzicie więc, jaki jest prawdziwy stan rzeczy co do Benesza i planów konfederacji".

Dalszy ciąg listu: Politycznie mamy w Londynie trojaki trudności, zwłaszcza z niektórymi Słowakami, jak Hodža i Ossuski. Obaj znaleźli się właściwie poza obrębem naszego ruchu. Ossuski poróżnił się ze wszystkimi ministrami z wyjątkiem jednego i musiałem go usunąć, zaś Hodža udał się do Ameryki, przyrzekając lojalność, a mimo to popadł w konflikt z ambasadorem Hurbanem i większością naszych ludźmi. Wielu Słowaków nie wie właściwie czego chce i kłóca się między sobą. Drugą trudność stanowią przygotowania i rachuby, dotyczące życia stronnictw po wojnie. Wszyscy prowadzą rozgrywki o stanowiska. Pewien jednak jestem, że dzięki dyscyplinie zdołamy utrzymać front jedności narodowej. Mimo to mają miejsce skandale i wypadki niemal że zdrady. Po wojnie będziemy żądali osądzenia tych spraw. Trzecią trudność stanowią Niemcy. Naogół większość nawet demokratycznie nastrojonych Niemców tutejszych przybiera postawę wyczekującą. Liczą na pomoc Anglików przeciw nam. Komuniści niemieccy zgłaszają akces do republiki na polecenie Moskwy. Socjaldemokraci niemieccy z Jakschem na czele długi czas wahali się w ogłoszeniu oświadczenia na rzecz republiki bez uprzedniej deklaracji z naszej strony lub zawarcia przez nas z nimi układu. Anglicy przez długi czas nalegali byśmy układ taki zawarli. Ja jednak wciąż jestem przeciwnikiem wszelkich przyrzeczeń czy zobowiązań. Z początku te sprawy stwarzały tu wielkie dla nas trudności, gdyż ostatecznie wojna zaczęła się z powodu Sudetów. Tu wiedzą o tym i nie zapominają. Ludzie poważni mówią sobie, że to nie może się powtórzyć i pragną trwałego rozwiązania. Wielkie trudności mamy również z Amerykanami, którzy nic nie wiedzą o sprawach Europy i nie będą wiedzieć nawet gdy się wojna skończy.

Frank podkreślił następnie, że "Stalin może zatriumfować tylko po trupach wszystkich Niemców i Czechów". Na zakończenie zaś wspominał o tarcich między rządami sojusznicznymi w Londynie, o których "donoszą dziennikarze amerykańscy. Te kliki emigrantów frenetycznie starają się o uznanie ich żądań przez Society, lecz przecież takie uznanie nie byłoby niczym więcej niż strzępem papieru. Państwa te spotkałby los państw kaukaskich, pałtyckich, Besarabii i Bukowiny - krwawa łaźnia bolszewicka".

Frankowi podziękował za przemówienie premier Krejbi.

[The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a multi-paragraph document, possibly a letter or a report, with several lines of text visible across the page. The content is too light to transcribe accurately.]